

i Erkjendelse heraf, at Regjeringen allerede for 10 Aar siden indsatte i den da affluttede Kontrakt § 10 en Bestemmelse om, at Forpagteren skulde have Halvdelen, af den forøgede Indtægt, som ved hans omhyggelige Behandling af Fiskeriet eller ved hans heldige Foranstaltninger til dets Fremme kunde indvindes for den næste Forpagtningsperiode. Denne Bestemmelse har vist sig at være saa klog og saa velberegnet, at jeg ikke kan Andet end forbaues over, at den høitærede Finansminister nu har valgt en aldeles modsat Fremgangsmaade. Naar den høitærede Ministers egne Uttringer om, hvor let det er at ødelægge Østersfiskeriet, sammenholdes med den Maade, hvorpaa han nu har bortforpagtet det, til et fremmed Aktieselskab, der ikke ved nogen Interesse er knyttet til Fiskeriets Fremtid, udover den korte Tid af 5 Aar, som denne Forpagtning omfatter — ja, endogsaa i Kontrakten stiller i Udsigt, at Selskabet kan faae Afgiften nedsat eller eftergivet, hvis Fiskeriet bliver ødelagt uden dets Skyld, hvorfor der aldrig kan føres noget paalideligt Bevis —, saa kan jeg ikke Andet end finde, at Statskassens Interesse er lige saa daarlig tjent med den indgaaede Forpagtningskontrakt, som den lokale Befolkning, hvis fremtidige Erhverv er knyttet til Forisættelsen af Fiskeriet ad den Vej, som Regjeringen selv for 10 Aar siden har anvist. Jeg har allerede under Sagens 1ste Behandling tilladt mig at paapege, i hvor høi Grad Befolkningens Interesser tilraadede, at Fiskeriet blev overdraget i et lokalt Selskabs Hænder, hvilket jeg viste, hvorledes Østersfiskeriet i Limfjorden i en ganske anden Grad blev en fast Erhvervskilde for den omboende Befolkning, naar Driften var overdraget til et saadant Selskab, der levede og virkede blandt denne Befolkning, og hvis Interesse haade i Nutid og i Fremtid i saamange Retninger var knyttet til samme, end Tilfældet vilde blive, naar Driften blev lagt i Hænderne paa et fremmed Selskab, der ikke havde anden Interesse i Fiskeriet end som en Pengespekulation, hvoraf det maatte se at udbringe den størst mulige Nettoindtægt. Sandheden af denne Betragtning forekommer mig at være saa indlysende, at den ikke kan omstødes ved en blot Benægtelse af den høit-

ærede Minister, saa meget mindre som den høitærede Minister selv har fremhævet, hvilken Forsværelse der greb Befolkningen der oppe ved den blotte Tanke om, at Fiskeriet kunde blive overdraget, et fremmed Selskab. Det kjøbenhavnske Fiskeriselskab er nu lige over for den omboende Befolkningens Interesser ikke i nogensemhelst Henseende stillet anderledes end ethvertsemhelst andet fremmed Selskab, og jeg maa derfor fremdeles paastaa, at man ved Bortforpagtningen af Fiskeriet denne Gang ikke har væretaget den lokale Befolkningens Interesser saaledes, som man var berettiget til at vente. Smidfertig er nu en Gang den 5aarige Forpagtningskontrakt affluttet, og maa foreløbig staa ved Magt; men jeg har alligevel anset det for min Pligt at bringe denne Sag under Dmtale for i det Mindste at konstatere, at det ikke er nogen heldig Fremgangsmaade, der er brugt, for at Opmærksomheden for Fremtiden kan være henvendt paa de af mig paatalte Misgreb, og dette senere komme den lokale Befolkning deroppe til Gode. Men dernæst har jeg ogsaa paatalt disse Misgreb for at virke til, at man for Diebliffet i det Mindste opfylder de Forpligtelser mod det lokale Selskab, der ikke ere blevne hævede ved den med det kjøbenhavnske Fiskeriselskab affluttede Kontrakt, men som man netop har saa megen større Opfordring til med Beredvillighed at opfylde. Jeg maa bede det høie Thing om, at værdige denne Sag nogen Opmærksomhed. Det Netspørgsmaal, som Sagen angaar, synes fra Regjeringens Side at blive behandlet med megen Lunkenhed, for ikke at sige Tilfidsættelse, og jeg tror ikke, at Thinget overfor sin egen høie Opgave kan forsvare, ogsaa at stille sig ligegyldigt overfor det. Staar det fast, hvad den høitærede Minister har indrømmet, og hvad Enhver, selv ved en nok saa flygtig Betragtning af Sagen, maa bringes til at erkjende, at nemlig Østersfiskeriets Fremgang eller Tilbagegang er i allerhøieste Grad afhængig af den Maade, hvorpaa Forpagterne benytte deres Net, saa staar det ogsaa fast, at baade Villighed og Retfærdighed tale for, at vi med Beredvillighed yde Forpagterne den Andel af den ved deres Bestræbelser sitgende Forpagtningsafgift, som § 10 i